

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **Ing. D. Č**, narozen dne [datum narození]
bytem [adresa],

zastoupeného Mgr. Jiřím Klegou, advokátem,
sídlem Bohumínská 1553, Rychvald

proti

žalovanému: **Státní tajemník Ministerstva životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2016, čj. 24439/ENV/16

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 1 000 Kč. Uvedená částka bude vyplacena žalobci z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Jiřího Klegy, advokáta.

Odůvodnění:

I. Stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a žalobní argumentace

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí státního tajemníka Ministerstva životního prostředí (dále jen „žalovaný“) ze dne 26. 4. 2016, čj. 24439/ENV/16 (dále jen „Napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný s odkazem na § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a na § 162 odst. 4 písm. c) a § 168 odst. 1 písm. b) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“), zamítnul jako nedůvodné odvolání žalobce proti výroku II. písm. a) a výroku V. rozhodnutí ředitele České inspekce životního prostředí (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 11. 2015, čj. ČIŽP/10/PER/SR01/1510774.001/15/RNK, o přijetí žalobce do služebního poměru (dále jen „Prvostupňové rozhodnutí“).
2. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí nepřisvědčil námitce žalobce, že označení jeho služebního místa by mělo být „odborný rada – inspektor“, a nikoliv „rada/odborný rada – inspektor – OI Ostrava – Odd. odpadového hospodářství“ tak, jak stanovilo Prvostupňové rozhodnutí ve výroku II. písm. a), a dále nepřisvědčil ani námitce žalobce, že měl být výrokem V. Prvostupňového rozhodnutí namísto do 12. platové třídy nerovnoprávně zařazen do 11. platové třídy.
3. Žalobce v žalobě především formuloval obecné námitky nepřezkoumatelnosti, nezákonnosti a nicotnosti Prvostupňového rozhodnutí, potažmo Napadeného rozhodnutí, argumentujíc přitom absentujícím odůvodněním Prvostupňového rozhodnutí, porušováním svých práv a tím, že ředitel správního orgánu prvního stupně byl do funkce jmenován od počátku v rozporu se zákonem a rozhodnutí jím vydaná tedy trpěla vadou, protože byla vydána osobou k tomu neoprávněnou. Nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí je pak podle žalobce dána rovněž tím, že se žalovaný nevypořádal s těmi námitkami žalobce, v nichž brojil proti diskriminačnímu a nerovnoprávnému postupu správního orgánu prvního stupně, když státní zaměstnanci byli za stejnou práci odměňováni odlišně. Žalobce v tomto směru Napadenému rozhodnutí opakovaně vytýkal, že trpí shodně jako Prvostupňového rozhodnutí obecností svého odůvodnění a že se nevypořádalo se všemi argumenty žalobce uplatněnými v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný podle názoru žalobce postavil odůvodnění nedostatečně jen na obecných tvrzeních.
4. Žalobce dále uvedl, že systemizaci správního orgánu prvního stupně považuje za diskriminační v rozporu s § 98 zákona o státní službě. Podle názoru žalobce, podkládanému zaslanou tabulkou služebních míst jednotlivých oblastních inspektorátů, oddělení a platových tříd, mají jednotlivá oddělení oblastních inspektorátů správního orgánu prvního stupně pokrývat stejné činnosti, tudíž potřebují k jejich pokrytí stejný poměr služebních míst zařazených do 11. a 12. platové třídy. Jako příklad neodůvodněného řazení do platových tříd pak žalobce uvedl, že ostravské oddělení odpadového hospodářství zvládá všechny činnosti se třemi inspektory ve 12. platové třídě, zatímco v brněnském oddělení odpadového hospodářství pokrývají tutéž činnost inspektoři výhradně zařazení do 12. platové třídy. Žalobce uzavřel tuto námitku konstatováním, že *„jestliže jednotlivé inspektoráty provádějí stejné správní činnosti, poměr služebních míst zařazených v 11. i 12. platové třídě by měl být v rámci jednoho oddělení stejný“*.

Žalobce takové rozdíly označil za důsledek historického vývoje, v důsledku něhož je znevýhodněn ostravský inspektorát správního orgánu prvního stupně.

5. Žalobce namítal, že Napadené rozhodnutí vycházelo z nesprávného posouzení, neboť platové třídy měly být určovány podle služebního místa, a nikoliv naopak.
6. Dalšími námitkami žalobce opakovaně namítal, že jej správní orgán prvního stupně Prvostupňovým rozhodnutím diskriminoval, když jej zařadil do nižší platové třídy a na nižší služební místo než jiné zaměstnance ve stejném postavení, se stejnou náplní práce, odpovědností a v některých případech i s nižším vzděláním, menší praxí či horšími jazykovými znalostmi, nežli kterými disponoval žalobce. Jednotliví inspektoři jsou u správního orgánu prvního stupně dle názoru žalobce *„fiktivně a účelově označeni a zařazeni do odlišných pozic, služebních míst, s jinými platovými třídami, přestože jsou náplně jejich práce, odpovědnost, rozsah povinností, vše shodné“*. Žalobce v této souvislosti rovněž namítl, že povinnosti navíc jsou u služebních míst inspektorů vytvářeny uměle s cílem odůvodnění jejich zařazení do vyšší platové třídy, aniž by ovšem reálně tyto inspektoři takto uměle stanovené povinnosti vykonávali. Mnohdy je dle žalobcova názoru dokonce *„pracovní činnost některých jiných zaměstnanců zařazených na vyšší služební místo či do vyšší platové třídy méně rozsáhlá a náročná“*. Žalobce rovněž namítal, že i jeho náplň práce *„zahrnuje analytickou, vyhodnocovací a jinou systémovou činnost“*, které dle odůvodnění Napadeného rozhodnutí nenáleží do 11. platové třídy, ale do 12. platové třídy, protože jsou buď po žalobci nezákonně požadovány činnosti nad rámec jeho ohodnocení, anebo je nezákonně stanoveno jeho zařazení do 11. platové třídy. K tomu rovněž dále v žalobě podotknul, že plní úkoly celospolečenského významu, například právně obtížné případy vydávání integrovaných povolení. Žalobce tento námitkový okruh následně uzavřel tak, že všichni zaměstnanci správního orgánu prvního stupně, jejichž náplň práce je stanovena shodně se žalobcovou, by měli být zařazeni buď do 11. platové třídy, anebo do 12. platové třídy.
7. Žalobce rovněž bez bližšího odůvodnění poukázal na to, že jestliže se Napadené rozhodnutí ve svém odůvodnění odvolává na služební předpis ředitele České inspekce životního prostředí č. 2 ze dne 1. 7. 2015, kterým se stanovuje vnitřní systemizace České inspekce životního prostředí, a je-li tento služební předpis v rozporu se zákonem či odporuje zákonným principům, má zákon před tímto vnitřním předpisem přednost. K této námitce žalobce v dalším textu žaloby uvedl, že takto stanovená systemizace pracovních míst je v rozporu se zákonem diskriminační, a dále vypočetl odkazem na § 144 odst. 1 zákona o státní službě principy zákoníku práce, které bylo třeba na jeho situaci aplikovat a které byly postupem správního orgánu prvního stupně, potažmo Napadeným rozhodnutím, porušeny – zejména tedy zásadu rovného zacházení, zásadu, že spravedlnost následuje zákon, zásady dobrých mravů, zákazu zneužití práva, předvídatelnosti práva, jeho výkladu a aplikace, materiální pravdy, rovnosti dotčených osob a dobré správy.
8. Žalobce konečně v žalobě brojil proti svému zařazení na služební místo v důsledku své získané kvalifikace – vysokoškolského vzdělání v magisterském studijním programu, pro něž § 7 odst. 1 a odst. 2 písm. e) zákona o státní službě stanoví služební označení „odborný rada“ nebo „vrchní rada“, nikoliv „rada/odborný rada“, jak bylo uvedeno v Prvostupňovém rozhodnutí, přičemž pro státní zaměstnance na pozici odborného rady příloha 1 zákona o státní službě počítá se zařazením do 12. platové třídy. Žalobce pokračoval, že rovněž podle nařízení vlády č. 564/2006 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, a Platového řádu správního orgánu prvního stupně byl zařazen podle katalogu prací a své pracovní náplně do funkce inspektora, která

dle jeho přesvědčení korespondovala se služebním místem odborného rady – inspektora – OI Ostrava - odd. odpadového hospodářství. Žalobce tento námitkový okruh uzavřel tím, že připustil, že když zákon ne zcela určitě a jednoznačně uvádí kritéria a podmínky pro určení, do jaké platové třídy má být zařazen konkrétní státní zaměstnanec, pak bylo nutné, aby byl vykládán nikoliv k tíži, ale ve prospěch žalobce.

9. Žalobce navrhl, aby soud zrušil Napadené rozhodnutí a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 7. 7. 2016 nejprve krátce rekapituloval průběh správního řízení a odkázal na obsah odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
11. Žalovaný oponoval žalobci v tom směru, že bylo toliko na správním orgánu prvního stupně určit platovou třídu pro dané služební místo v rámci jím schválené systemizace služebním předpisem. Podle žalovaného lze pro služební označení „odborný rada“ dle přílohy č. 1 k zákonu o státní službě určit 11. – 13. platovou třídu. V případě „překlápění“ státních zaměstnanců do služebního poměru byl přitom jako podklad vzat poslední stav v rámci pracovněprávního vztahu „překlápěných zaměstnanců“, a to jako důvod pro zachování jejich platových poměrů. Platové třídy dle žalovaného vyjadřovaly rovněž náročnost práce požadovanou po daném zaměstnanci na daném místě, a to zcela podle úvahy správního orgánu prvního stupně.
12. Žalovaný taktéž potvrdil, že pro služební místo se stanoveným vysokoškolským vzděláním v magisterském studijním programu náleží služební označení „odborný rada“ nebo „vrchní rada“. Skutečnost, že je služební místo žalobce označeno jako „rada/odborný rada“ znamenalo, že na tomto služebním místě bylo požadováno vysokoškolské vzdělání buď v bakalářském, nebo magisterském studijním programu. Zároveň žalovaný zopakoval, že označení „vrchní rada“ přísluší pouze státním zaměstnancům zařazeným do 14. a vyšší platové třídy.
13. Žalovaný nesouhlasil se žalobcem ani v jeho žalobní námitce, že bylo Napadeným rozhodnutím zasaženo do žalobcových práv, když žalobci nebylo i po „překlopení“ do služebního poměru jakkoli sníženo finanční ohodnocení, které vyplývalo z jeho předchozího pracovněprávního vztahu ke správnímu orgánu prvního stupně.
14. K žalobcem namítané diskriminaci žalovaný jen stručně odvětil, *„že nelze vnímat všechna místa inspektorů ČIŽP jako shodná a tento stav je vyjádřen právě jejich odlišným zařazením do jednotlivých platových tříd“*.
15. K námitkám žalobce ve vztahu k jeho nesprávnému zařazení do 11. platové třídy žalovaný zkonstatoval, že zařazení žalobce do 11. platové třídy vycházelo z konkrétního vztahu a odpovídalo svou charakteristikou příloze č. 1 zákona o státní službě. Žalovaný taktéž odmítl jako nedůvodný požadavek žalobce na stanovení rovnoprávných podmínek daných hypotetickým předpokladem, že všichni zaměstnanci vykonávají stejné činnosti, což neodpovídá objektivní realitě v rámci správního orgánu prvního stupně.
16. Žalovaný dále uvedl, že v celém rozhodovacím procesu žalovaného nebylo žalobcem zpochybněno služební označení „odborný rada“, přičemž je ovšem třeba rozlišovat mezi označením služebního místa a konkrétním služebním označením daného státního zaměstnance. Žalovaný rovněž rozporoval žalobcovu argumentaci k porušení zásad pracovního práva, když uvedl, že odpracované roky praxe se zohledňují zařazením žalobce

do konkrétního stupně v rámci určené platové třídy a případná jazyková vybavenost žalobce „*má význam pouze v případě, kdy je v rámci systemizace taková odbornost vyžadována*“.

17. Nakonec se žalovaný vyjádřil i k námitce žalobce poukazující na nezákonnost a nicotnost rozhodnutí ředitele správního orgánu prvního stupně, pana E. G., v tom smyslu, že zákonnost a platnost jmenování ředitele nebyla nijak zákonem stanoveným způsobem zpochybněna a že pro jím vydaná rozhodnutí platí presumpce správnosti a zákonnosti.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
19. V první řadě se soud zabýval námitkou nicotnosti Prvostupňového rozhodnutí i Napadeného rozhodnutí, neboť pokud by tato vada byla důvodná, již tato okolnost samotná by bez dalšího musela vést k vyslovení nicotnosti Napadeného rozhodnutí, aniž by bylo možné se zabývat ostatními žalobními námitkami.
20. Teorie považuje za nicotný ten správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či neexistence vůle. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času. Nicotný akt nikoho nezavazuje a nikdo jej není povinen respektovat, neboť mu nesvědčí presumpce správnosti (srov. Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 9. vydání. C. H. Beck, Praha, 2016, s. 148-152).
21. K pojmu nicotnosti se opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 12. 1. 2006, čj. 1 Afs 6/2005 - 65 uvedl, že „*k nicotnosti je soud povinen hledět z úřední povinnosti. Vady, které způsobují nicotnost, jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu (nikoliv však pouhý nedostatek funkční příslušnosti), zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje (co není osobou v právním slova smyslu), nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu).*“
22. Právě popsané vady vyvolávající nicotnost správního aktu zdejší soud v případě žalobou Napadeného rozhodnutí neshledal. Žalobce se žádné z výše judikaturou vyčtených vad výslovně nedovolával, pouze ve vztahu k namítané nicotnosti a nezákonnosti Napadeného rozhodnutí uvedl, že byla dána „*....také tím, že pan E. G. byl do funkce ředitele (správního orgánu prvního stupně) jmenován od počátku v rozporu se zákonem, nikdy tedy neměl být právoplatným ředitelem ČIŽP a rozhodnutí jím vydaná byla vydána osobou k tomuto ze zákona neoprávněnou.*“

23. K takto žalobcem formulované námitce zdejší soud uvádí, že není důvodná ani co do žalobcem tvrzené nezákonnosti, jak vyplývá ze závěrů vyslovených k otázce zákonnosti jmenování ředitele České inspekce životního prostředí Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 5. 2018, čj. 5 Ads 113/2017 - 50. Nejvyšší správní soud v relevantních souvislostech k projednávané věci ohledně údajné nezákonnosti jmenování ředitele správního orgánu prvního stupně zkonstatoval, „že „první“ výběrové řízení na ředitele ČIŽP bylo vyhlášeno v září 2014 a v jeho průběhu dne 1. 10. 2014 byl přijat zákon o státní službě, který nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2015, s výjimkou již zmíněných ustanovení § 13, 184, 185, 186, 187, 202 a 206, která nabyla účinnosti 6. 11. 2014. Dne 6. 11. 2014 se účinným stal i § 186 odst. 1 zákona o státní službě, na základě kterého se pozice vedoucích správních úřadů „překlopily“ do funkcí vedoucích služebních úřadů ve služebním poměru na dobu neurčitou. Pravidla pro obsazení těchto služebních míst podle služebního zákona však účinnosti nenabyla a současně nadále platil zákon o ČIŽP, který v § 1 odst. 2 stanovil, že osobou oprávněnou jmenovat či odvolat ředitele ČIŽP je ministr životního prostředí. Zákon o ČIŽP byl novelizován až následně zákonem č. 250/2014 Sb., o změně zákonů souvisejících s přijetím zákona o státní službě, který nabyl platnosti dne 6. 11. 2014 a účinnosti dne 1. 1. 2015 a který stanovil, že „...v čele inspekce je ředitel; jeho výběr, jmenování a odvolání se řídí zákonem o státní službě“. Popsaná kolize dvou předpisů, tedy zákona o ČIŽP a zákona o státní službě, způsobila nepřehledný stav, který zákonodárce nepochybně nezamýšlel a lze ho přičítat způsobu, jakým byl zákon přijat, jak ale správně konstatoval městský soud, nelze tento „legislativní zmatek“ klást k tíži žalobce a vykládat předpis v jeho neprospěch. Nejvyšší správní soud proto ... souhlasí s městským soudem, že pokud ministr životního prostředí chtěl na základě výsledků řádně proběhnuvšího výběrového řízení jmenovat žalobce jako vítěze tohoto řízení ředitelem ČIŽP a tento záměr pojal v období od 6. 11. 2014 do 31. 12. 2014, byl osobou oprávněnou podle zákona o ČIŽP ke jmenování ředitele ČIŽP a mohl tak učinit pouze postupem podle zákoníku práce, neboť jiná právní úprava nebyla v té době účinná. Na uvedeném nic nemění skutečnost, že v mezidobí nabyl účinnosti § 186 zákona o státní službě. Jestliže po účinnosti § 186 odst. 1 zákona o státní službě a v období do 31. 12. 2014 došlo ke jmenování žalobce na pozici ředitele ČIŽP ke dni 1. 12. 2014 je nutno jej v souladu s § 186 odst. 1 zákona o státní službě považovat za vedoucího služebního úřadu ve služebním poměru na dobu neurčitou. Jak bylo shora uvedeno, bylo by nespravedlivé činit rozdíl mezi vedoucími správního úřadu jmenovanými do funkce nejpozději k 6. 11. 2014 a vedoucími jmenovanými kdykoliv po účinnosti § 186 odst. 1 zákona o státní službě do 31. 12. 2014. Od 1. 1. 2015, kdy došlo k plné účinnosti zákona o státní službě, už je postup při obsazování míst vedoucích služebních úřadů jednoznačný. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá a přisvědčuje závěru městského soudu, že jmenování žalobce dne 14. 11. 2014 bylo učiněno v souladu s tehdy platnými právními předpisy a zákonným postupem, jestliže ředitele ČIŽP jmenoval ministr životního prostředí v souladu se zákonem o ČIŽP ve znění účinném do 31. 12. 2014 a dle § 33 zákoníku práce. Při vyhodnocování „druhého“ výběrového řízení proto nebylo možno žalobce z výběrového řízení vyloučit pro nesplnění podmínky § 186 odst. 4 věta druhá zákona o státní službě, tzn. z důvodu, že není státním zaměstnancem...“. Soud na závěry vyslovené k rozhodné právní otázce Nejvyšším správním soudem v uvedeném rozsudku pro větší stručnost v plném rozsahu odkazuje. Neshledal přitom důvodu se od nich v právě posuzované věci jakkoli odchylovat. Z vyložených důvodů tedy nelze souhlasit s tím, že by ředitel České inspekce životního prostředí byl do funkce jmenován nezákonně. Námitce žalobce proto soud nepřisvědčil.
24. V logice uspořádání žalobních námitek žalobce soud následně přistoupil k vypořádání námitek nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce v případě Napadeného rozhodnutí spatřoval

v obecnosti argumentace žalovaného, dále ve skutečnosti, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, že v jeho případě „...došlo k diskriminačnímu a nerovnoprávnému postupu v rozporu se zákonem, a to tím, že v rámci ČIŽP byli někteří zaměstnanci za stejnou práci odměňováni odlišně...“, a konečně i v tom, že Prvostupňové rozhodnutí stejnému služebnímu místu v oboru služby přiznávalo bez odůvodnění jinou platovou třídu.

25. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
26. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
27. V daném případě i s odkazem na shora definované judikatorní mantinely soud shledal, že žalovaný Napadené rozhodnutí z dále popsaných důvodů nezatížil zásadními nedostatky, že by je bylo nutno pro nepřezkoumatelnost zrušit. Soud ověřil, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomněl reagovat na všechny uplatněné odvolací námitky. Každou z těchto odvolacích námitek se žalovaný zabýval, vyslovil k nim své závěry, přičemž připojil úvahy, jimiž byl při vypořádání té které námitky veden. V odůvodnění Napadeného rozhodnutí žalovaný podle názoru soudu přehledně žalobci objasnil své postoje ve vztahu ke všem uplatněným odvolacím námitkám včetně toho, že náležitě

oponoval uplatněným odvolacím námitkám žalobce, týkajících se žalobcem tvrzené diskriminace v jeho neprospěch zařazením na služební místo zařazené do 11. platové třídy. Žalovaný ve své argumentaci zřetelně a s konkrétními odkazy na příslušná ustanovení zákona o státní službě v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vysvětlil, jaká je náležitá titulatura ve vztahu k označení služebních míst v 11. platové třídě podle dosažené úrovně vzdělání, tudíž že konkrétně žalobci s absolvovaným vysokoškolským vzděláním získaným studiem v magisterském studijním programu přísluší služební označení „odborný rada“. Žalovaný rovněž v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedl, že nebyl-li žalobce zařazen v souladu se schválenou systemizací pro výkon správních činností na služební místo do 12. platové třídy, nemohla mu tato vyšší platová třída náležet. Žalovaný rovněž popřel, že by správní činnosti vykonávané žalobcem na stávajícím služebním místě byly shodné s těmi činnostmi, které stanoví příloha č. 1 zákona o státní službě pro 12. platovou třídu na služebním místě „odborný rada – inspektor oddělení“. Žalovaný pak konkrétně k námitce žalobce ohledně jím tvrzené diskriminace v odměňování v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uzavřel, že *„zařazení služebních míst do různých platových tříd je objektivně (čili nikoliv diskriminačně, pozn. soudu) odůvodněno požadavkem na výkon odlišných správních činností, které mají být na těchto služebních místech vykonávány...“*.

28. Pokud se tedy žalobce v tomto směru omezil na paušální a blíže nerozvedené poukazy na nedostatečné vypořádání blíže neoznačených *„argumentů, odvolacích důvodů a tvrzení“* žalobce ze strany žalovaného, nezbylo soudu, než v obdobně obecné rovině konstatovat, že Napadené rozhodnutí ani Prvostupňové rozhodnutí takovou vadou netrpí.
29. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou tedy podle přesvědčení soudu jednoznačně seznatelné důvody, pro které žalovaný považoval procesní argumentaci žalobce za neopodstatněnou. Polemika žalobce je dle přesvědčení soudu spíše polemikou se závěry správních orgánů o posouzení skutkových a navazujících právních otázek (srov. dále). Napadené rozhodnutí není zatíženo ani žádným z nedostatků, který by v souladu s výše popsányi judikatorními východisky zakládaly jeho nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost.
30. Vzhledem k tomu, že zdejší soud shledal Napadené rozhodnutí přezkoumatelným, přistoupil následně k vypořádání námitek, a to na půdorysu jednotlivých žalobních bodů, které žalobce uplatnil v žalobě.
31. V § 7 odst. 1 zákona o státní službě státnímu zaměstnanci přísluší služební označení. V § 7 odst. 2 písm. e) zákona o státní službě se následně uvádí, že *„pro služební místo státního zaměstnance se stanoveným vysokoškolským vzděláním získaným studiem v magisterském studijním programu je služební označení odborný rada nebo vrchní rada“*.
32. V § 25 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě je služebnímu orgánu dána pravomoc služebním předpisem pro konkrétní služební místa stanovit pro služební místo mimo jiné požadavek úrovně znalosti cizího jazyka.
33. Státní zaměstnanec má podle § 79 odst. 2 písm. e) zákona o státní službě právo na plat a platový postup; platová třída státního zaměstnance odpovídá služebnímu místu v oboru služby, na které je státní zaměstnanec zařazen nebo jmenován; změnu služebního místa spojenou se snížením platové třídy lze bez souhlasu státního zaměstnance provést jen v případech stanovených tímto zákonem nebo na základě zákona, kterým se mění působnost služebního úřadu.

34. Podle § 145 odst. 1 věty druhé zákona o státní službě platí, že výši platových tarifů včetně způsobu jejich určení stanoví vláda nařízením. K těmto účelům bylo vydáno tou dobou platné a účinné nařízení vlády č. 564/2006 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách, ve znění pozdějších předpisů, které řadilo státní zaměstnance v rámci platových tříd do jednotlivých platových stupňů, a to podle délky započitatelné praxe. Na základě těchto komponent se následně určoval platový tarif státního zaměstnance.
35. V souladu s přechodným ustanovením § 198 odst. 1 zákona o státní službě pro případy „překlápění“ dosavadních zaměstnanců správních orgánů do režimu státní služby platí, že *„dosavadnímu zaměstnanci se ke dni vzniku jeho služebního poměru stanoví osobní příplatek a příplatek za vedení ve výši, která odpovídá výši jeho osobního příplatku a příplatku za vedení podle platového výměru platného ke dni bezprostředně předcházejícímu vzniku služebního poměru; zařazení do platové třídy a platového stupně se nemění, nejde-li o případy, kdy ke dni vzniku služebního poměru dosavadní zaměstnanec splnil podmínky pro postup do vyššího platového stupně.“*
36. V příloze č. 1 zákon o státní službě určuje charakteristiky jednotlivých platových tříd státních zaměstnanců, které tak odlišuje jednu od druhé v závislosti na náplni vykonávaných správních činností. Podle této přílohy přísluší 11. platové třídě služební označení rada nebo odborný rada, vyžaduje se pro ni vzdělání dosažené v bakalářském nebo magisterském studijním programu a zahrnuje *„systémové činnosti, kde je předmětem služební agenda ústředních správních orgánů nebo obor služby správních úřadů s celostátní působností, resp. systémové specializované činnosti v oborech služby územních správních orgánů s rozsáhlým vnitřním členěním a s četnými vazbami na další služební obory a zasahující do mnoha věcných a právních oblastí.“* Naproti tomu pro 12. platovou třídu příloha č. 1 zákona o státní službě předvídá toliko vzdělání dosažené v magisterském studijním programu, s nímž tudíž spojuje pouze služební označení odborný rada. Odlišuje přitom rovněž charakteristiku vykonávaných činností, kam zařazuje především činnost koncepční včetně koordinace a sjednocování postupu územních správních úřadů při výkonu daného oboru služby a dále systémové činnosti v oborech služby ústředních správních úřadů nebo ve služebních agendách těchto úřadů zasahujících do různých věcných a právních oblastí nebo jinak věcně a organizačně složitých služebních agendách se zásadními vazbami na další obory služby.
37. Soud k žalobcem obecně vzneseným námitkám podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
38. Jakkoli je totiž z předmětné žalobní argumentace zřejmé, z jakých důvodů žalobce považuje Napadené rozhodnutí a Prvostupňové rozhodnutí v tomto ohledu za nezákonná, a předmětné žalobní námitky tedy je nutno považovat za řádně uplatněné žalobní body, omezuje zvolený způsob konstrukce žalobních námitek s ohledem na pravidla vyplývající z dispoziční zásady do značné míry prostor soudu při posuzování jejich důvodnosti.
39. Žalobce se v uvedených námitkách fakticky omezil na zopakování námitek vznesených v jeho odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce přitom v podané žalobě nijak

nereagoval na závěry, které žalovaný k předmětným námitkám v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyslovil. Nijak nereflekoval, že se žalovaný s předmětnými námitkami podrobně zabýval a pečlivě zdůvodnil závěr o jejich neopodstatněnosti.

40. V tomto ohledu platí, že žalobce tím, že v žalobě v tomto ohledu zopakoval námitky vznesené v odvolání, aniž by reagoval na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s předmětným okruhem námitek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah uzavřel o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něho nemohl domýšlet další argumenty.
41. Soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31).
42. Soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace uzavírá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve, v návaznosti na žalobcovy odvolací námitky, uvedl žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky se ve všem podstatném překrývají s žalobcem dříve uplatněnými odvolacími námitkami.
43. Žalovaný podle přesvědčení soudu odpovídající měrou obecnosti v odůvodnění Napadeného rozhodnutí reagoval na žalobcem velmi obecně konstruované odvolací námitky či začasťe spíše jen tvrzení žalobce.
44. Obdobně soud shledal, že žalobní námitky uplatněné žalobcem v žalobě byly postaveny na blíže nepodložených tvrzeních, jimiž žalobce toliko v obecné rovině srovnával strukturu služebních míst na ostravském a brněnském oddělení odpadového hospodářství České inspekce životního prostředí. Žalobce tudíž bez bližších detailů a se zásadní absencí konkrétních skutečností nepopsal, jakých osob, na kterých služebních místech tohoto správního orgánu se diskriminace vůči žalobci projevila a v čem a vůči komu konkrétně namítal nerovné zacházení. Soud takový přístup žalobce hodnotí tak, že žalobce selektivně a toliko zkratkovitou komparací služebních míst zařazených do 12. platové třídy na dvou vybraných regionálních odděleních dospěl k závěru, že v jeho případě muselo dojít k diskriminaci, když tvrdil, že náplň správních činností všech služebních míst je shodná, tudíž mělo být shodné i zařazení těchto služebních míst do téže platové třídy, ať již 11. nebo 12. Vzhledem k tomu tedy žalobce usoudil, že mu správní orgán prvního stupně, potažmo žalovaný takové platové zařazení nezákonně nepřiznal, a tak pochybil, protože zařazení do platové třídy mělo být pro všechny státní zaměstnance na všech dotčených služebních místech pro obecnou shodu parametrů těchto služebních míst rovněž shodné.
45. Soud ovšem takové hodnocení žalobce musí odmítnout jako paušální a nepodložené, navíc bezdůvodně teritoriálně omezené jen na dvě z vícera existujících oddělení odpadového hospodářství České inspekce životního prostředí. Kromě toho žalobce v žalobě své tvrzení o nerovnosti přístupu k hodnocení státních zaměstnanců zrelativizoval konstatací, že rozdílná situace v zařazení služebních míst na obou srovnávaných pracovištích je důsledkem historického vývoje, tudíž žalobce takto vzniklý stav kladl primárně za vinu

předchozímu vývoji u svého zaměstnavatele – České inspekci životního prostředí, nikoliv tedy vývoji souvisejícímu s aktuálním „překlopením“ původně pracovněprávních vztahů do režimu stanoveného zákonem o státní službě, se kterým ovšem souvisela nejen schválená systemizace služebních míst, ale i Prvostupňové rozhodnutí, potažmo Napadené rozhodnutí.

46. Žalobce za diskriminaci v zásadě z týchž obecných důvodů označil rovněž systemizaci upravenou služebním předpisem správního orgánu prvního stupně č. 2 ze dne 1. 7. 2015. Soud taktéž tuto námitku žalobce považuje za neopodstatněnou, neboť žalobce na podporu tohoto svého tvrzení neuvedl žádné podpůrné argumenty ani důvody, které by svědčily o tom, že systemizaci je za takovou třeba považovat. Prosté tvrzení, že *„charakter systemizace pracovních míst a zařazení je diskriminativní a tedy v rozporu se zákonem“* s odkazem na to, že (na str. 5 žaloby) *„oddělení odpadového hospodářství (nebo jakékoliv jiné) v Brně, v Praze, v Ostravě, v Plzni atd. mají vykonávat a bezesporu i vykonávají stejné správní činnosti, a tudíž by neměli být jednotliví inspektoři zařazováni do odlišných platových tříd“*, soud nehodnotí jako dostatečné. Svou povahou se dle soudu jedná spíše jen o hypotetický argumentační základ k vypořádání, když jde jen o prostou prezentaci žalobcova subjektivního názoru, pro nějž ovšem chybí logické odůvodnění, jakož i konkretizace skutečností, proč by takové rovné odměňování všech inspektorů mělo obstát. Tímto tvrzením se žalobce naopak dopustil další abstrakce způsobem, kterým dále zrelativizoval a zevšeobecnil své předchozí závěry, a dokonce je rozšířil i na jiné útvary České inspekce životního prostředí, jež by dovedeny do důsledků měly odhlédnout od stanovení rozsahu náplně výkonu správních činností přiřazených konkrétně jednotlivým systemizovaným služebním místům zařazených do příslušných platových tříd.
47. Soud se proto plně ztotožňuje s odůvodněním žalovaného v Napadeném rozhodnutí, v němž žalovaný uvedl, že mezi zařazením na služební místa s 11. a 12. platovou třídou existují rozdíly v náplni správních činností, když služební místa zařazená do 12. platové třídy nad rámec těch, která spadají do 11. platové třídy, zahrnují rovněž výkon správní činnosti spočívající v tvorbě koncepce inspekce a dozoru nad ochranou životního prostředí v daném území. Žalobce se ostatně k výkonu správních činností této povahy ani nehlásil, když bez potřebné vazby na určující, čili koncepční povahu výkonu správní činnosti, která dané služební místo zařazuje do 12. platové třídy, toliko upozornil na to, že se účastní plnění úkolů *„celospolečenského významu“* jako v případech vydávání integrovaných povolení. Soud v této souvislosti poukazuje na definici přílohy č. 1 zákona o státní službě, podle níž 11. platová třída zahrnuje i výkon specializovaných správních činností s četnými vazbami na další služební obory a zasahující do mnoha věcných a právních oblastí, kam bylo lze jistě zařadit i žalobcem namítanou správní činnost.
48. Soud rovněž žalovanému přitakal, odůvodnil-li Napadené rozhodnutí tak, že bylo plně v kompetenci správního orgánu určit, aby v souladu se schválenou systemizací správní činnosti ve 12. platové třídě byly vykonávány jen na některých, a nikoliv na všech služebních místech. Nebyl-li zároveň žalobce na takto vybrané služební místo zařazen, logicky to pro něj znamenalo, že mu sice nenáleží zařazení do 12. platové třídy, nicméně není ani povinen správní činnosti s tímto služebním místem spojené vykonávat. Jinými slovy řečeno, žalobci příslušela taková platová třída, která odpovídala jím vykonávaným správním činnostem s takovým služebním místem souvisejícím. Spolu se žalovaným tedy soud uzavírá, že požadavku žalobce na sjednocení platové třídy služebních míst inspektorů nelze vyhovět, když je jejich zařazení do různých platových tříd objektivně podmíněno

současným požadavkem na výkon odlišných správních činností. Ze stejného důvodu a za předpokladu, že ze systemizace České inspekce životního prostředí byly dopředu známy požadavky na vykonávané správní činnosti podle systemizovaných služebních míst, ovšem nemůže soud přisvědčit žalobci, že se v případě jeho zařazení na příslušné služební místo ohodnocené 11. platovou třídou jednalo o nerovné, čili diskriminační zacházení oproti těm státním zaměstnancům, kteří byli zařazeni na služební místa 12. platové třídy, ovšem s jinou, širší náplní vykonávaných správních činností. Takový postup služebního orgánu byl plně v jeho kompetenci a podle přesvědčení soudu odpovídal právní úpravě předpokládané zákonem o státní službě, nemohl být tedy rovněž z tohoto důvodu, a to nejen směrem k žalobci, shledáván diskriminačním.

49. Soud zároveň jako správný ověřil názor žalovaného vyslovený v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, že o nerovné zacházení se nemohlo v případě žalobce jednat ani s ohledem na jím namítanou delší praxi či lepší jazykové znalosti, jimiž dle vlastního tvrzení žalobce disponoval ve srovnání s jinými státními zaměstnanci zařazenými do 12. platové třídy, neboť tyto osobnostní atributy jsou zákonem o státní službě zohledňovány v rámci stanovení příslušného platového stupně dané platové třídy, respektive v případě jazykové vybavenosti je zapotřebí, aby byla pro příslušné služební místo taková odbornost ze strany správního orgánu vyžadována.
50. Soud dále nemohl s ohledem na přílišnou obecnost jinak nežli v obdobné míře obecnosti vypořádat žalobcem jen výčtově uvedené, údajně ze strany České inspekce životního prostředí porušené právní principy zahrnující zásadu rovného zacházení, zásadu, že spravedlnost následuje zákon, zásadu dobrých mravů, zákazu zneužití práva, předvídatelnosti práva, jeho výkladu a aplikace, materiální pravdy, rovnosti dotčených osob a dobré správy, které měly být Napadeným rozhodnutím porušeny. Žalobce porušení těchto zásad kromě jejich samotného deklarování jakkoliv nekonkretizoval ve vztahu k Napadenému rozhodnutí. Soudu tak není zřejmé, jak (a zdali vůbec) měly být takto uvedené principy ze strany žalovaného v Napadeném rozhodnutí porušeny. V tomto směru se tedy soud omezuje na konstatování, že porušení takto žalobcem tvrzených právních principů v projednávané věci neshledal.
51. Obdobně neuchopitelnou soud shledal i žalobní argumentaci žalobce, jenž bez dalšího tvrdil, že rozdělení inspektorů do různých platových tříd provedl správní orgán prvního stupně uměle, fiktivně a účelově, přičemž pracovní činnost některých jiných zaměstnanců zařazených do vyšší platové třídy byla méně rozsáhlá a náročná než u žalobce. Tato tvrzení zůstala na straně žalobce opět pouze v rovině prostého konstatování a soudu nezbylo, nežli takto spoře vytvořený argumentační základ ověřit v obdobně obecné poloze, přičemž neshledal žádné indicie či konkrétní projevy, které by tomuto názoru žalobce přisvědčovaly.
52. Městský soud v Praze se následně zabýval žalobní námitkou, v níž žalobce brojil proti označení služebního místa, na nějž byl žalobce zařazen, z toho důvodu, že byla v Prvostupňovém rozhodnutí označena jako „rada/odborný rada“, s tím, že měl být v souladu se zákonem o státní službě a s ohledem na jím dosažený stupeň vysokoškolské kvalifikace v magisterském studijním programu zařazen na služební místo s označením „odborný rada“. Z této skutečnosti žalobce následně vyvozoval, že mu měla být jako odbornému radovi přiřazena 12. platová třída.

53. Soud v návaznosti na výše citovanou právní úpravu zákona o státní službě dává také ohledně této námitky za pravdu žalovanému, neboť samotné služební označení „odborný rada“ nezařazuje automaticky žalobce do 12. platové třídy, protože i pro služební místa s 11. platovou třídou příloha č. 1 zákona o státní službě předpokládá, že jimi vykonávané správní činnosti mohou zastávat osoby s vysokoškolským vzděláním obou stupňů, čili absolventi jak bakalářského, tak magisterského studijního programu, přičemž ovšem jen absolventům magisterského cyklu náleží označení „odborný rada“. Ostatně soud v této souvislosti nepřehlédl, že Prvostupňové rozhodnutí ve výroku II. písm. a) a c) žalobce zcela jednoznačně zařadilo na služební místo označené jako „rada/odborný rada – inspektor – OI Ostrava – Odd. odpadového hospodářství“ se služebním označením žalobce jako „odborného rady“. Zdejší soud se tedy ztotožňuje s vyjádřením žalovaného k žalobě také v tom směru, že je třeba rozlišovat samotné označení služebního místa ve výroku II. písm. a) Prvostupňového rozhodnutí na straně jedné a služební označení konkrétního státního zaměstnance, který je na takové služební místo zařazen, čemuž odpovídá výrok II. písm. c) Prvostupňového rozhodnutí na straně druhé. Soud tedy uzavírá, že mezi obojím označením je nutné činit rozdíl, když označení služebního místa toliko implikuje možnost jeho osazení státními zaměstnanci obou stupňů vysokoškolského vzdělání, zatímco služební označení žalobce je pak druhotně v návaznosti na takto systemizované služební místo specifikováno jako „odborný rada“ v pevné vazbě na konkrétní skutečnost, že žalobce dosáhl vysokoškolského vzdělání v magisterském studijním programu a byl na toto služební místo zařazen.
54. Městský soud v Praze přitom na rozdíl od žalobce nespatřuje na základě výše citovaných, pro projednávanou věc relevantních ustanovení zákona o státní službě neurčitost či nejednoznačnost zákona o státní službě ohledně kritérií a podmínek panujících ohledně určení příslušné platové třídy pro služební místo zastávané žalobcem, a neztotožňuje se tedy ani s názorem žalobce, že žalovaný měl zákon o státní službě vykládat ve prospěch, a nikoliv k tíži žalobce.
55. Městský soud v Praze konečně uzavírá, že se žalobce mylí i ve své žalobní námitce, již brojil proti tomu, že žalovaný v Napadeném rozhodnutí vyšel z toho, že platové třídy měly být určovány podle služebního místa, a nikoliv tak, že služební místo určovalo platovou třídu. Správní orgán prvního stupně, stejně jako žalovaný, správně vycházely ze zákonem aprobovaného předpokladu, že každému služebnímu místu je přiřazena platová třída. Zařazením státního zaměstnance na příslušné služební místo tedy nutně muselo docházet i k zařazení příslušného státního zaměstnance do platové třídy přiřazené právě tomuto služebnímu místu. Uplatnění blíže nerozvedeného právního názoru žalobce by pak podle názoru soudu při aplikaci logických výkladových metod znamenalo jednak nepřípustnou libovůli na straně správního orgánu prvního stupně, když by platové třídy byly z jeho strany určovány až *ex post* k okamžiku samotného přiřazení státních zaměstnanců k jednotlivým služebním místům, a to zřejmě jiným způsobem či postupem, o němž se však ve své žalobní námitce žalobce dále nerozepisuje a zůstává pouze v rovině prostého konstatování. Takový postup by však zjevně odporoval i zákonem o státní službě předvídanému způsobu stanovení systemizace služebních a pracovních míst včetně jeho ekonomických (platových) konsekvencí s dopady na státní rozpočet, které by tak v případě aplikace žalobcem předestřené výkladu přinášelo ekonomickou nejistotu ohledně finálních nákladů spojenými s fiskálními nároky na služební místa správního orgánu, jež by nebyly v důsledku právě až následného ohodnocení těchto služebních míst platovými třídami dopředu známy.

56. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
57. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.
58. Třetí výrok je pak odůvodněn tím, že žalobce uhradil soudní poplatek za řízení ve výši 4 000 Kč sestávající se z poplatku za řízení o žalobě ve výši 3 000 Kč a poplatku spojeného s návrhem na přiznání odkladného účinku podané žalobě ve výši 1 000 Kč, aniž by však v tomto řízení návrh na přiznání odkladného účinku podané žalobě uplatnil. Žalobce tedy zaplatil na soudním poplatku o 1 000 Kč více, než činí jeho poplatková povinnost. Městský soud v Praze proto rozhodl o vrácení přeplatku ve výši této částky (srov. § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích). K výplatě přeplatku zákon o soudních poplatcích stanovuje lhůtu 30 dní od právní moci tohoto rozhodnutí (srov. ustanovení § 10a zákona o soudních poplatcích).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. července 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

